

Arrest

nr. 174 955 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-L. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 18 mei 1994 in Bagdad. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent soennitisch moslim van religie en Arabier van etnie. Uw voorouders zijn Koerdisch. Uw vader overleed in 2005. Per toeval bevond hij zich op een plaats waar een vuurgevecht losbrak en hij werd getroffen. In 2008 overleed uw moeder aan een natuurlijke oorzaak. U heeft twee zussen. Sinds het overlijden van uw beide ouders trok u in bij uw zus Riham die getrouwd was en in Ramadi, provincie Anbar, woonde in de wijk Ta'mim. Ook uw zus Raniya trouwde en ging met haar echtgenoot in Ramadi wonen.

In mei 2014 drongen IS-strijders Ramadi binnen en zij kregen uw wijk in handen. Op 14 juli kwamen IS-strijders naar jullie huis. Ze wilden u meenemen om u bij hen in te lijven. U verzette zich en uw zus weende en smeekte opdat ze u niet zouden meenemen. Uiteindelijk sloegen ze u en vervolgens vertrokken ze. Hierna besloten u en uw zus Ramadi te verlaten. De volgende dag trokken jullie naar Bagdad. Jullie gingen in de Yarmuk-wijk wonen. In Bagdad schreef u zich in aan de universiteit om management te studeren. Op de universiteit werd u twee keer aangesproken door leden van 'Asa'ib Ahl al-Haqq opdat u zich bij hen zou aansluiten. De eerste keer was in mei 2015, de tweede keer in juni 2015. U wilde zich niet bij hen aansluiten en u vreesde dat ze u zouden doden indien u zou weigeren. Daarom deed u de tweede keer alsof u toestemde, maar hierna ging u niet meer naar de les. Uw zus Raniya, wier echtgenoot werd vermist toen hij zijn beroep als taxichauffeur uitoefende, en uzelf besloten hierna Irak te verlaten. Samen reisden jullie op 20 juni 2015 per vliegtuig naar Turkije. Van daar zouden jullie verder reizen met een smokkelaar naar Europa. Jullie zouden per boot oversteken naar Griekenland. Uw zus moest echter inschepen op een andere boot om de zee over te steken. Bij aankomst in Griekenland vond u haar niet meer terug en sindsdien zag u haar niet meer. Zij had uw paspoort en alle overige documenten bij haar. Op 14 juli 2015 kwam u in België aan en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Uw zus Riham verblijft momenteel, zover als u weet, met haar man en kinderen in Yarmuk, Bagdad.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, de overlijdensaktes van uw vader en uw moeder en een afschrift van de overlijdensakte van uw vader, uw resultaten van uw middelbare school, twee documenten over uw examens aan het middelbaar, een badge van uw universiteit, een enveloppe van Fedex en een blauwe map met daarin de documenten over de dood van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw problemen moeten in twee sub-problemen worden opgedeeld: enerzijds riskeerde u gedwongen rekrutering door IS in Ramadi en anderzijds riskeerde u gedwongen rekrutering door sjjiitische milities in Bagdad. Beide problemen kunnen echter niet overtuigen.

Eerst worden uw problemen met IS besproken. Deze zijn niet geloofwaardig omdat het niet geloofwaardig is dat u in Ramadi was toen IS delen van de stad in handen kreeg. Deze conclusie is gebaseerd op de volgende bevindingen:

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw ervaringen in Ramadi toen IS daar aanwezig was bijzonder vaag. Zo werd u gevraagd om de gebeurtenissen op het terrein te beschrijven: vorderingen van IS, vorderingen van het leger, gevechten en dergelijke. Hierop antwoordde u dat er veel schietpartijen waren en dat er veel gevochten werd. U vervolgde met te zeggen dat IS de helft van Ramadi in handen kreeg, dat er weinig elektriciteit was, u herhaalde dat er overal schietpartijen waren en u voegde toe dat er ook overal bombardementen waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/12/2015, p. 13). Deze verklaringen zijn dermate algemeen dat ze niet kunnen dienen om uw verblijf in Ramadi toentertijd aan te tonen. Gevraagd om concreter te vertellen, had u het erover dat de luchtaanvallen begonnen nadat IS kwam en dat ze toen in alle huizen kwamen om jongeren te zoeken (zie CGVS, p. 13). Dat de luchtaanvallen pas begonnen nadat IS de controle verwerft klopt, maar is zonder meer logisch. Verder blijft u algemeen. U kon verder wel wijken noemen die zwaar beschadigd waren, maar u voegt toe dat u dit hoorde van vrienden van uw zus die in Bagdad woonde en die in Ramadi waren gebleven nadat u zelf vertrok (zie CGVS, p. 13). Vervolgens werd u gevraagd of er in Ta'mim werd gevochten toen jullie uit Ramadi vertrokken. U stelde dat de wijk in handen van IS was, maar dat overal ontploffingen gehoord konden worden (zie CGVS, p. 15). Verderop in uw gehoor werd u gevraagd te vertellen over het moment dat IS het leger en politie uit jullie wijk verdreef. Hierop antwoordde u dat de straten leeg waren, dat niemand op straat kwam, dat mensen hun deuren op slot hadden, dat iedereen bang was en dat het moeilijk was om aan voedsel te geraken (zie CGVS, p. 15). Dit blijft vaag en bovendien antwoordde u hiermee naast de vraag, want u had het over het leven onder IS-controle, niet over het moment dat IS de controle verwierf. Opnieuw werd u gevraagd naar het moment toen IS de controle verwierf. Dan had u het over een gigantisch leger en meer dan duizend auto's waarop wapens gemonteerd stonden (zie CGVS, p. 15). Dit komt zeer overdreven over en nog steeds vaag. U voegde toe dat er geen militairen aanwezig waren en dat een deel van de lokale politie zich aansloot bij IS en dat een ander deel gedood werd (zie CGVS, p. 15). Dit is informatie over de algemene gebeurtenissen in Ramadi, maar dit is nog steeds niet het type verklaringen dat enkel iemand kan weten die zelf ter plaatse was. U werd dus gevraagd te vertellen over wat u zelf van de gevechten merkte. Daarop herhaalde u dat u hoorde dat een groot deel van de politie zich aansloot bij IS en u vertelde ook dat de hoge officieren waren gevlucht.

Zo kreeg IS dus de macht over de politiebureaus en de stad (zie CGVS, p. 15). Daarmee gaf u opnieuw algemene informatie over de gebeurtenissen in Ramadi, maar kon u geen blijk geven van daar zelf geweest te zijn. U werd nogmaals gevraagd naar wat u zelf merkte van de gevechten en u antwoordde dat u niets kon zien, dat er overal gevechten waren, dat uw straat en de markt leeg waren, maar dat er geluid van zware wapens was (zie CGVS, p. 15). Dit zijn wederom niet de specifieke en doorleefde verklaringen die men zou verwachten van iemand die destijds daar was. Dan werd u gevraagd van waar de schoten kwamen die u hoorde, waarop u in het algemeen antwoordde dat de politiebureaus zich op de hoofdstraten bevinden. IS zou zich richten op de politiebureaus, waarop de agenten vluchtten zodat IS zich op het volgende politiebureau kan richten. Uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat u in Ta'mim in Ramadi aanwezig was toen IS daar de controle verwierf.

Bij uitbreiding werd u gevraagd naar het leven onder IS. Initieel ging u niet verder dan 'horror' te zeggen (zie CGVS, p. 16). Verder gevraagd naar wat u meemaakte, zei u dat er geen elektriciteit was, geen eten, geen drinken en er waren schoten en bommen (zie CGVS, p. 15). Dit blijft uiterst vaag. Vervolgens werd u specifiek de vraag gesteld hoe jullie aan eten en drinken geraakten. Hierop kon u bondig zeggen dat er soms een auto met groenten kwam en dat IS soms voedsel aanvoerde (zie CGVS, p. 15). Dit gaat al meer richting de specifieke informatie die men zou verwachten van iemand die in Ramadi woonde toen IS daar was, maar men moet hierbij wel opmerken dat u pas zo ver kwam nadat u hier specifiek naar werd gevraagd (zie CGVS, p. 15). Gevraagd om meer te vertellen over het dagelijks leven vertelde u dat jullie soms naar de markt gingen kijken, maar verder gewoon thuis bleven. Verder zei u dat er werd gebombardeerd (zie CGVS, p. 15). Dit blijft op de oppervlakte. Hierna werd u gevraagd naar plaatsen waar IS zich installeerde. U noemde politiebureaus en de rechtbank en in uw eigen straat noemde u het politiekantoor daar (zie CGVS, p. 15). Vervolgens kwamen bombardementen in Ramadi aan bod. Hierbij kon u ietwat speci fiëren welke wijken beschadigd werden en welke niet (zie CGVS, p. 15).

Samengevat kan u doorheen uw verklaringen niet overtuigen dat u nog in Ramadi was toen IS daar binnendrong. U blijft steeds vaag, spreekt in algemeenheden en zelfs wanneer wordt doorgevraagd kan u slechts heel beperkt concrete details geven. Nergens kon uit blijken dat u meer bekend bent met de gebeurtenissen in Ramadi dan iemand die het nieuws volgt of misschien nog enkele contacten daar onderhoudt.

Ten tweede is uw identiteitskaart een problematisch element. U verklaarde omstandig dat mannen van IS op 14 juli 2014 naar jullie huis in Ramadi kwamen en dat jullie de stad verlieten op 15 juli 2014 (zie CGVS, p. 8, 13, 15, 19). Er kan dus, binnen de context van uw verklaringen, geen twijfel over bestaan dat u tot in juli 2014 in Ramadi was en dat het daarbij niet om een misverstand gaat. Dit botst echter met de vaststelling dat uw identiteitskaart op 29 juni 2014 in Bagdad werd afgegeven (zie CGVS, p. 17). Wanneer u hierop gewezen werd vertelde u dat u, terwijl IS in Ramadi aanwezig was, één keer naar Bagdad reisde om uw identiteitskaart aan te vragen en vervolgens keerde u terug naar Ramadi (zie CGVS, p. 17). Dit is echter problematisch op verscheidene manieren. Zo zei u twee keer onomwonden dat het leven in Ramadi met de aanwezigheid van IS 'horror' was (zie CGVS, p. 16). Maar volgens uw verklaringen keerde u desalniettemin naar Ramadi terug na uw trip naar Bagdad. Verder vertelde u hoe iedereen binnen bleef met de deuren op slot (zie CGVS, p. 15, 16), hetgeen in schril contrast staat met uw reis naar Bagdad en terug, over de frontlinies heen, om uw identiteitskaart te gaan vernieuwen. Specifiek naar de frontlinies gevraagd, stelde u dat er een weg was waar enkel politie en leger aanwezig waren (zie CGVS, p. 18, 23). Het is echter uitermate onwaarschijnlijk dat er een weg zou zijn in en uit IS-gebied, die niet door IS zou worden gecontroleerd. Wat zou hun tegenstanders dan immers tegenhouden om hun gebied te infiltreren? Uw reis naar Bagdad en terug kon u absoluut niet aannemelijk maken. Het wordt echter volstrekt ongeloofwaardig als men ziet dat u verder in uw gehoor nog twee bezoeken in Bagdad toevoegt. U en uw zus zouden er namelijk heen zijn gegaan om de politie en het gerecht te contacteren aangaande de vermiste echtgenoot van uw zus. Hij zou verdwenen zijn in 2014. Ten tijde van zijn verdwijning was u nog in Ramadi en IS was al aanwezig (zie CGVS, p. 22, 23). Deze bezoeken aan Bagdad deden jullie dus eveneens terwijl IS in Ramadi was. Nochtans had u duidelijk gezegd dat u maar één keer vanuit Ramadi naar Bagdad reisde en terug in de periode dat IS controle over delen van Ramadi verwierf (zie CGVS, p. 17).

Ten derde bleek duidelijk uit uw facebookpagina dat u in Bagdad verbleef in de periode dat u beweerde in Ramadi te zijn geweest. Zo plaatste u zichzelf in januari 2014 in een ijssalon in Bagdad, in februari 2014 in een moskee in Bagdad en in april 2014 in een café in Bagdad. Op 2 juli 2014 plaatste u een foto waarop u poseert met op de achtergrond een vrouw zonder hoofddoek (zie facebook-print-outs in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Deze laatste foto lijkt dus niet in IS-gebied te zijn genomen, waar zoals algemeen is geweten strikte islamitische kleding wordt geëist. Om deze foto's te rechtvaardigen lijkt u te insinueren dat uw facebookpagina werd gemanaged door vrienden van u omdat u niet durfde zeggen dat u in Ramadi was (zie CGVS, p. 24). Dit is echter onzinnig, aangezien u even goed gewoon niets kon posten.

De foto met de vrouw zonder hoofddoek zou van vroeger zijn (zie CGVS, p. 24), maar dan is allerm minst duidelijk waarom u die precies dan op facebook zou posten, als het geen foto van die periode is.

Bovenstaande conclusies in acht genomen kan het hoegenaamd niet overtuigen dat u in Ramadi was toen IS delen van de stad innam. De problemen met IS die u in Ramadi in die periode situeert zijn bijgevolg niet geloofwaardig.

Nu dienen uw problemen in Bagdad besproken te worden. Deze dienen kritisch bekeken te worden. Er werd immers reeds aangetoond dat u het CGVS zocht te misleiden over uw verblijf in Ramadi zodat u slechts een zeer beperkte geloofwaardigheid kan genieten.

Het is belangrijk te verduidelijken dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Irak: rekrutering door al-Hashd al-Shaabi, dd. 05/02/2016 in de blauwe map) blijkt dat de Hashd al-Shaabi, waar ook 'Asa'ib Ahl al-Haqq toe behoort, een vrijwilligersleger is. De uitdaging voor hen is vooral het verzamelen van de logistieke en financiële middelen om de kandidaat-rekruten in te lijven, te bewapenen en op te leiden, eerder dan het aantrekken van vrijwilligers.

Wanneer men vervolgens naar uw geval kijkt is het zeer onwaarschijnlijk dat men u onder druk zou zetten om u bij een militie aan te sluiten. Uit uw verklaringen bleek immers dat u tegen de milities bent, dat u nooit het tegendeel deed uitschijnen naar anderen toe en nergens bleek dat u ooit eerder had aangegeven dat u met de milities wilde strijden (zie CGVS, p. 19, 21). Wanneer men u, binnen de context van uw relaas, voor het eerst vroeg zich aan te sluiten, zocht u zelfs excuses om niet te moeten gaan (zie CGVS, p. 19). Het was dus volstrekt duidelijk dat u geen lid wilde worden van 'Asa'ib Ahl al-Haqq. Gegeven dat de milities een veelheid aan kandidaat-rekruten en een gebrek aan middelen hebben, is het niet geloofwaardig dat ze tijd en moeite zouden steken in iemand inlijven die kennelijk niet gemotiveerd is. Aansluitend bleek ook nergens uit dat u over speciale militaire capaciteiten beschikte, die u waardevol zouden maken in de ogen van de milities (zie CGVS, p. 19). Tweemaal geconfronteerd met deze bevindingen antwoordde u dat ze u zouden opleiden tot strijder, dat ze slechts wilden dat u zou gaan strijden en dat het hen niet uitmaakte moest u sterven (zie CGVS, p. 21-22). Deze verklaringen zijn strijdig met de hierboven genoemde informatie en u kon ze niet logisch en aannemelijk maken.

Het CGVS moet dus concluderen dat uw gedwongen rekrutering door 'Asa'ib Ahl al-Haqq niet kan overtuigen.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs tonen uw identiteit aan. De overlijdensaktes en de documenten rond de dood van uw vader tonen uw familiesituatie aan. De universiteitsbadge en de Fedex-enveloppe tonen uw herkomst uit Bagdad aan. Dit zijn allen zaken die het CGVS op zich in de huidige beslissing niet in twijfel trekt. De woonstkaart en de documenten van uw middelbare school ondersteunen uw verblijf in Ramadi, maar de bewijswaarde ervan is beperkt, zoals hieronder wordt uitgelegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U bent geboren in Bagdad, maar beweerde van 2008 tot 2014 in Ramadi gewoond te hebben (zie CGVS, p. 3, 4, 5, 14). Uit uw verklaringen bleek inderdaad dat u vertrouwd bent met verschillende plaatsen in Ramadi en tot op zekere hoogte met gebeurtenissen in Ramadi. Uw woonstkaart en uw studiedocumenten - de documenten die met uw verblijf in Ramadi zijn gelieerd - kunnen ondersteunen dat u in het academiejaar 2012-2013 daar was. Men kan echter niet zonder meer van u aannemen dat u daarbuiten lange tijd in Ramadi verbleef. Hierbij moet men immers uw manifeste pogingen om het CGVS aangaande uw verblijfplaatsen te misleiden in acht nemen, alsook uw gebrekkige algemene geloofwaardigheid. Gezien u geboren bent in Bagdad en gezien uw overige documenten en uw facebookprofiel u in Bagdad plaatsen, dient het CGVS uw nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen ten aanzien van Bagdad. Bovendien moet men op basis van uw universitaire studies in Bagdad en uw activiteiten in Bagdad zoals die blijken uit uw facebookprofiel, concluderen dat u een degelijk leven opbouwde in Bagdad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakee een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een “*appreciatiefout*” en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”, “*het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging*” en artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Een kwestie is om te weten of verzoeker altijd in Bagdad woonde of dat hij in Bagdad een IDP was. Een andere kwestie is te bepalen wanneer verzoeker Ramadi definitief verliet. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Uit deze verklaringen en uit de bestreden motivering blijkt dat hij inderdaad in Ramadi leefde. Het CGVS betwist dat hij zich daar nog bevond toen IS delen van de stad in handen nam. Verzoeker is echter afkomstig van Ramadi en ging de laatste jaren in Bagdad leven. Dat hij daar niet altijd woonde, staat vast en heeft invloed op de analyse van de risico's die hij loopt in Bagdad. Verzoeker is geboren in Bagdad maar leefde in Ramadi. Dit wordt bevestigd door de voorgelegde documenten, waaronder het verblijfsattest. Verzoeker stelt dat hij Ramadi definitief verliet op 15 juli 2015. In juni ging hij reeds naar Bagdad om zijn identiteitskaart te vernieuwen. Hij werd gecontroleerd doch gebruikte bij het verlaten van de stad het excuus dat hij medicijnen moest gaan kopen voor zijn zus. Toen hij terugkeerde werd hij niet gecontroleerd. Het CGVS beperkt zich tot subjectieve beschouwingen en spreekt verzoekers verklaringen niet tegen op basis van objectieve elementen. Verzoeker legde uit hoe de situatie in Ramadi was toen hij daar leefde. Er kan redelijkerwijs niet worden verwacht dat hij een algemeen verslag geeft. Verzoeker kon zijn eigen ervaringen en hetgeen hij vernam van anderen weergeven. Zijn verklaringen zijn afdoende. Verzoeker had het over 100 voertuigen, niet over 1000. Er gebeurde een typefout.

Verzoeker benadrukt dat de informatie van het CGVS gedwongen rekruteringen niet tegensprekt doch enkel stelt dat hiervan geen melding wordt gemaakt in de documentatie van het CGVS. Verzoekers verklaringen zijn niet onaannemelijk.

Verzoeker stelt dat zijn stad van herkomst Ramadi is en dat Bagdad als intern vestigingsalternatief moet worden geschouwd. Gezien hij er ook risico loopt op vervolging of ernstige schade, is dit geen redelijk vestigingsalternatief. De situatie is te gevaarlijk in zowel Ramadi als Bagdad. Het risico op ernstige schade is voor IDP's in Bagdad echter nog hogere.

Volgens verzoeker zijn er (substantiële) onregelmatigheden in verband met het administratief dossier. De informatie van het CGVS werd niet gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimaal vereiste vermeldingen. Daardoor acht verzoeker *“het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging”* geschonden. Verzoeker citeert artikel 26 PR CGVS en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en van de Raad van State. Volgens hem beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de verplichtingen van artikel 26 PR CGVS. Verzoeker haalt in dit kader aan dat van enkele bronnen de contactgegevens, referenties en precieze samenvatting in de landeninformatie in het administratief dossier niet of onvoldoende worden weergegeven. Bijgevolg bevindt hij zich in de onmogelijkheid om zich hiertegen te kunnen verdedigen. Verzoeker verwijst nogmaals naar rechtspraak van de RvV en de Raad van State.

Waar wordt verwezen naar mensen die terugkeren naar Bagdad, voert verzoeker aan dat niet wordt vermeld om hoeveel mensen het gaat, welk profiel zij hebben en in welke omstandigheden zij zijn teruggekeerd. Op bladzijde 46 van de *“COI Focus”* van 6 oktober 2015 kan men lezen dat niet werd geantwoord op de vraag tot informatie. Er zijn dus geen bronnen die wijzen op vrijwillige terugkeer. De ervaring leert dat veel terugkeerders wanhopig zijn voor hun familie en terugkeren om hun familie te beschermen. Dit blijkt uit een mail van 11 februari 2016 van een sociaal assistent over een asielzoeker uit Bagdad. Gelijkaardige gevallen worden gestaafd door gelijkaardige gebeurtenissen in bijlage. Verzoeker stelt dat veel mensen geen andere keuze hadden buiten terugkeren naar Irak gelet op het aantal weigeringen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd steeds meer nadruk gelegd op vrijwillige terugkeer, die voordeliger is dan gedwongen terugkeer. Men vindt echter geen informatie over de omstandigheden waarin de terugkeerders nu verblijven en over de vraag of zij gevlucht zijn naar een ander land. Verder wijst verzoeker op een artikel van de morgen en leidt hij hieruit af dat de terugkeer niet exact wijst op een vrijwilligheid om terug te keren naar Bagdad en op een aangenaam en veilig leven aldaar. Om deze redenen kunnen de terugkeercijfers niet als basis dienen om te oordelen dat de situatie in Bagdad redelijk veilig zou zijn.

Dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen en dat Bagdad een functionerende grootstad is, doet volgens verzoeker verder geen afbreuk aan het reëel risico aldaar en betekent niet dat het niveau van geweld niet van die aard is dat men ernstig risico loopt om slachtoffer te zijn van aanslagen louter door aanwezig te zijn in de stad. Het leven gaat inderdaad voort maar er vallen veel slachtoffers en doden en het leven is uiterst gevaarlijk. In een stad met 7 miljoen inwoners kunnen moeilijk alle activiteiten stilliggen. De meeste mensen weigeren binnen te blijven om de geweldenaars geen gelijk te geven. Dit blijkt ook uit de actualiteit in andere grote steden waar terreuraanslagen werden gepleegd. Verzoeker verwijst naar een artikel van *Le Soir*. Verzoeker stelt nog dat de streek rond de stad oorlogsgebied is en betoogt dat de bevolking daardoor moeilijk massaal kan vluchten.

Verzoeker wijst erop dat een wiskundige redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het gebied en het aantal personen niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren.

Verzoeker geeft een overzicht van de in de landeninformatie in het administratief dossier opgesomde incidenten in juni en juli 2015. Het aantal incidenten in augustus 2015 is enorm hoog en bijna alle slachtoffers zijn gewone burgers. Het gaat om arbitrair geweld. Verzoeker verwijst naar informatie van het *“UN News Centre”* over het aantal burgerdoden in Irak en Bagdad in oktober. Vele bronnen, waaronder de VN en Musings on Iraq, benadrukken dat het werkelijke aantal slachtoffers niet bekend is en hoger ligt dan de gecommuniceerde cijfers.

Verzoeker verwijst naar een kaart van de *“Huffington Post”* waarop de aanslagen in Bagdad tussen 2003 en 2014 worden weergegeven. Er is geen buurt waar de voorbije tien jaar geen aanslag werd gepleegd. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner riskeert om slachtoffer te worden van een aanslag. Van enige vorm van bescherming is blijkens de informatie van verweerder geen sprake.

Verzoeker citeert uit een persartikel van 15 oktober 2015 waarin kritiek wordt geuit op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico kunnen terugkeren.

Volgens verzoeker is het onduidelijk op basis waarvan het CGVS beslist dat het geweld niet dermate ernstig is dat artikel 48/4, § 2, c) kan worden toegepast.

Verzoeker wijst er voorts op dat de informatie in het administratief dossier beperkt is tot september 2015. Hij betoogt dat het geweld sedert oktober 2015 niet is gestopt. Bagdad was de meest dodelijke regio van Irak in deze maand. Een verslag van het *"Institute for the Study of War"* van 19 november 2015 vermeldt recente aanslagen van IS in Bagdad. Op 4 januari 2016 werden in Bagdad twee mensen vermoord in anti-soennitische aanslagen. De spanningen tussen soennieten en sjiïeten zijn vergroot. Het vermoeden heerst dat er in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen zijn in het kader van etnische spanningen. Dit wordt bevestigd in een artikel van 6 januari 2016. Verzoeker verwijst tevens naar een aanslag op een groot winkelcentrum op 11 januari 2016. De situatie blijft maar escaleren. Verzoeker verwijst naar een aanslag op 28 februari 2016 in Sadr City en een aanslag op 6 maart 2016 nabij Hilla. Experts benadrukken dat de aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doelwit. Sinds de aanslag van 12 maart wordt er gevreesd voor het gebruik van chemische wapens door IS. Ook extreem beangstigend is de recente beslissing om een muur te bouwen rond de stad om deze te beschermen tegen terroristische aanslagen. Burgers van Bagdad zullen zich opgesloten voelen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit bijdragen van *Musings on Iraq* van januari en februari 2016. Tevens citeert hij uit enkele persartikels.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij een groter risico loopt dan de doorsnee-burger in Bagdad. Hij is soenniet en Koerd. Dit zijn groepen die in het bijzonder worden gevisieerd door onder andere de sjiïtische militieën. Verzoeker vluchtte bovendien van Ramadi om zich in Bagdad te vestigen. Verzoeker citeert uit de informatie in het administratief dossier. Ramadi maakt deel uit van de 'sunni triangle', waar de soennieten de machtsbasis vormden voor Saddam Hoessein. Zij worden dus beschouwd als voorstanders van het voormalige regime. Uit deze individuele elementen blijkt dat verzoeker een hoog risico loopt om slachtoffer te zijn van het geweld in Bagdad.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie en persartikels omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bij het verzoekschrift (bijlagen 3-11, 13-23). Tevens voegt hij informatie omtrent terugkeerders bij het verzoekschrift (bijlage 12).

2.2.1. Verweerder legt op 17 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER"* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *"Musings on Iraq"* (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.3.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van *"het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging"* en artikel 26 PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke

aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: “233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails.

Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.7. Verzoeker stelt dat hij in 2014 problemen heeft gekend met IS in Ramadi en dat hij in 2015 problemen heeft gekend met Asaeb Ahl al-Haq (AAH) in Bagdad.

Omtrent verzoekers beweerde (recente) verblijf in Ramadi toen IS grote delen van de stad in handen kreeg en tijdens de aanwezigheid van IS in de stad, blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing echter dat verzoeker bijzonder vaag en algemeen bleef en niet bij machte bleef om op een spontane, gedetailleerde en doorleefde wijze te verhalen over hetgeen er gebeurde in de stad en over zijn dagelijkse leven aldaar. In tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, mochten van verzoeker ter zake weldegelijk meer gedegen verklaringen worden verwacht. Dat hij steeds vaag bleef, in algemeenheden sprak en geen details kon geven, maakt dat hij niet kan overtuigen dat hij nog in Ramadi verbleef wanneer IS er binnendrong en aan de macht was.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende verblijf in Ramadi gedurende deze periode wordt nog verder ondermijnd door zijn identiteitskaart en zijn verklaringen. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ten tweede is uw identiteitskaart een problematisch element. U verklaarde omstandig dat mannen van IS op 14 juli 2014 naar jullie huis in Ramadi kwamen en dat jullie de stad verlieten op 15 juli 2014 (zie CGVS, p. 8, 13, 15, 19). Er kan dus, binnen de context van uw verklaringen, geen twijfel over bestaan dat u tot in juli 2014 in Ramadi was en dat het daarbij niet om een misverstand gaat. Dit botst echter met de vaststelling dat uw identiteitskaart op 29 juni 2014 in Bagdad werd afgegeven (zie CGVS, p. 17). Wanneer u hierop gewezen werd vertelde u dat u, terwijl IS in Ramadi aanwezig was, één keer naar Bagdad reisde om uw identiteitskaart aan te vragen en vervolgens keerde u terug naar Ramadi (zie CGVS, p. 17). Dit is echter problematisch op verscheidene manieren. Zo zei u twee keer onomwonden dat het leven in Ramadi met de aanwezigheid van IS ‘horror’ was (zie CGVS, p. 16). Maar volgens uw verklaringen keerde u desalniettemin naar Ramadi terug na uw trip naar Bagdad. Verder vertelde u hoe iedereen binnen bleef met de deuren op slot (zie CGVS, p. 15, 16), hetgeen in schril contrast staat met uw reis naar Bagdad en terug, over de frontlines heen, om uw identiteitskaart te gaan vernieuwen. Specifiek naar de frontlines gevraagd, stelde u dat er een weg was waar enkel politie en leger aanwezig waren (zie CGVS, p. 18, 23). Het is echter uitermate onwaarschijnlijk dat er een weg zou zijn in en uit IS-gebied, die niet door IS zou worden gecontroleerd. Wat zou hun tegenstanders dan immers tegenhouden om hun gebied te infiltreren? Uw reis naar Bagdad en terug kon u absoluut niet aannemelijk maken. Het wordt echter volstrekt ongeloofwaardig als men ziet dat u verder in uw gehoor nog twee bezoeken in Bagdad toevoegt. U en uw zus zouden er namelijk heen zijn gegaan om de politie en het gerecht te contacteren aangaande de vermiste echtgenoot van uw zus. Hij zou verdwenen zijn in 2014. Ten tijde van zijn verdwijning was u nog in Ramadi en IS was al aanwezig (zie CGVS, p. 22, 23). Deze bezoeken aan Bagdad deden jullie dus eveneens terwijl IS in Ramadi was. Nochtans had u duidelijk gezegd dat u maar één keer vanuit Ramadi naar Bagdad reisde en terug in de periode dat IS controle over delen van Ramadi verwerfde (zie CGVS, p. 17).”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Ten derde bleek duidelijk uit uw facebookpagina dat u in Bagdad verbleef in de periode dat u beweerde in Ramadi te zijn geweest. Zo plaatste u zichzelf in januari 2014 in een ijssalon in Bagdad, in februari 2014 in een moskee in Bagdad en in april 2014 in een café in Bagdad. Op 2 juli 2014 plaatste u een foto waarop u poseert met op de achtergrond een vrouw zonder hoofddoek (zie facebook-print-outs in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Deze laatste foto lijkt dus niet in IS-gebied te zijn genomen, waar zoals algemeen is geweten strikte islamitische kleding wordt geëist. Om deze foto's te rechtvaardigen lijkt u te insinueren dat uw facebookpagina werd gemanaged door vrienden van u omdat u niet durfde zeggen dat u in Ramadi was (zie CGVS, p. 24). Dit is echter onzinnig, aangezien u even goed gewoon niets kon posten. De foto met de vrouw zonder hoofddoek zou van vroeger zijn (zie CGVS, p. 24), maar dan is allerm minst duidelijk waarom u die precies dan op facebook zou posten, als het geen foto van die periode is.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid gelaten worden, onverminderd gehandhaafd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Ramadi gedurende de komst en aanwezigheid van IS. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar met IS zou hebben gekend.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn verblijf in Ramadi neerlegde (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Mede gelet op het voorgaande, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hoegenaamd niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat Ramadi als zijn stad van herkomst zou dienen te worden beschouwd, dat Bagdad als een intern vestigingsalternatief moet worden gezien en dat hij aldaar zou (dienen te) worden gezien als intern ontheemde. Verzoeker is immers geboren en getogen in Bagdad en woonde aldaar volgens zijn verklaringen tot 2009 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Waar hij beweerde dat hij vervolgens tot juli 2014 in Ramadi verbleef, blijkt uit het voorgaande bovendien dat hij manifest leugenachtige verklaringen aflegde, hoogstens in Ramadi verbleef tot 2013 en zich reeds langer terug in Bagdad had gevestigd dan hij tracht voor te houden.

Derhalve dient Bagdad te worden beschouwd als verzoekers stad van herkomst en dient zijn nood aan bescherming ten aanzien van deze stad te worden beoordeeld.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing inzake de problemen die verzoeker in Bagdad stelt te hebben gekend met AAH terecht gemotiveerd:

“Het is belangrijk te verduidelijken dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Irak: rekrutering door al-Hashd al-Shaabi, dd. 05/02/2016 in de blauwe map) blijkt dat de Hashd al-Shaabi, waar ook 'Asa'ib Ahl al-Haqq toe behoort, een vrijwilligersleger is. De uitdaging voor hen is vooral het verzamelen van de logistieke en financiële middelen om de kandidaat-rekruten in te lijven, te bewapenen en op te leiden, eerder dan het aantrekken van vrijwilligers.

Wanneer men vervolgens naar uw geval kijkt is het zeer onwaarschijnlijk dat men u onder druk zou zetten om u bij een militia aan te sluiten. Uit uw verklaringen bleek immers dat u tegen de militia's bent, dat u nooit het tegendeel deed uitschijnen naar anderen toe en nergens bleek dat u ooit eerder had aangegeven dat u met de militia's wilde strijden (zie CGVS, p. 19, 21). Wanneer men u, binnen de context van uw relaas, voor het eerst vroeg zich aan te sluiten, zocht u zelfs excuses om niet te moeten gaan (zie CGVS, p. 19). Het was dus volstrekt duidelijk dat u geen lid wilde worden van 'Asa'ib Ahl al-Haqq. Gegeven dat de militia's een veelheid aan kandidaat-rekruten en een gebrek aan middelen hebben, is het niet geloofwaardig dat ze tijd en moeite zouden steken in iemand inlijven die kennelijk niet gemotiveerd is. Aansluitend bleek ook nergens uit dat u over speciale militaire capaciteiten beschikte, die u waardevol zouden maken in de ogen van de militia's (zie CGVS, p. 19). Tweemaal geconfronteerd met deze bevindingen antwoordde u dat ze u zouden opleiden tot strijder, dat ze slechts wilden dat u zou gaan strijden en dat het hen niet uitmaakte moest u sterven (zie CGVS, p. 21-22). Deze verklaringen zijn strijdig met de hierboven genoemde informatie en u kon ze niet logisch en aannemelijk maken.

Het CGVS moet dus concluderen dat uw gedwongen rekrutering door 'Asa'ib Ahl al-Haqq niet kan overtuigen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat de informatie van verweerder gedwongen rekruteringen door AAH niet zou tegenspreken, kan immers hoegenaamd niet worden gevolgd. Blijkens de COI Focus *“Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi”* (administratief dossier, map 'landeninformatie'), bestaat AAH namelijk uitsluitend uit vrijwilligers, heeft deze organisatie meer dan genoeg vrijwilligers om toe te treden, heeft zij er geen nood aan om over te gaan tot gedwongen inlijvingen en bezondigt zij zich bijgevolg niet aan gedwongen rekrutering. Integendeel bestaat er een selectieprocedure, worden er veel kandidaten geweigerd en bestaan er wachtlijsten. Dat AAH verzoeker, een soenniet die geen speciale (militaire) capaciteiten had en die duidelijk niet wenste toe te treden tot de militia's, wel gedwongen wilde inlijven, is dan ook geheel niet plausibel.

De benevens de reeds hoger aangehaalde documenten neergelegde stukken (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens andermaal niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker tracht voorts te laten uitschijnen dat hij in Bagdad zou worden geïd als Koerd. Dat hij aldaar als Koerd zou worden aanzien kan echter geheel niet worden aangenomen. Zijn stam zou van oorspronkelijk weliswaar Koerdisch zijn geweest, doch met deze stam was er een geen contact meer. Verzoeker gaf bovendien steevast aan dat zowel hijzelf als zijn beide ouders etnische Arabieren zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4, 6; verklaring DVZ, nr.6). Bovendien spreekt verzoeker enkel Arabisch en een beetje Engels doch geen Koerdisch (administratief dossier, verklaring betreffende procedure).

Verder betoogt verzoeker dat hij in Bagdad dreigt te worden geïd omdat hij soenniet is. In deze kan vooreerst worden herhaald dat verzoeker afkomstig is van Bagdad en niet aannemelijk maakt dat hij aldaar zou (dienen te) worden gezien als IDP. Waar uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 7, 9 en 12; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiitische militia's zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient voorts te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geïd of vervolgd.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 12) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS.

De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiietische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiietische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen. De voormelde vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten voorhouden, vormt dit weldegelijk een relevante overweging. Indien voormelde personen werkelijk van mening waren dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich zouden brengen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat zij niet vrijwillig willen terugkeren naar Bagdad. De ongefundeerde en louter hypothetische bewering dat sommige van de voormelde personen Bagdad mogelijks opnieuw verlieten of er in moeilijke omstandigheden verblijven, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of ernstige schade heeft ondervonden. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS